

MINISTERSTVO ZDRAVOTNICTVÍ
Palackého náměstí 375/4, 128 00 Praha 2

Vyvěšeno dne: 18. 2. 2026

Rozhodnutí nabylo právní moci dne:

Praha 18. února 2026

Č. j.: MZDR 551/2026-2/OLZP

Zn.: L2/2026

Ke sp. zn.: SUKLS510663/2025

MZDRX01YNEVR

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo zdravotnictví jako správní orgán příslušný dle § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 13 odst. 1 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (zákon o léčivech), ve znění pozdějších předpisů, ve správním řízení, jehož účastníky jsou:

- **Česká průmyslová zdravotní pojišťovna,**
se sídlem Jeremenkova 161/11, 703 00 Ostrava, IČO: 47672234
- **Oborová zdravotní pojišťovna zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví,**
se sídlem Roškotova 1225/1, 140 00 Praha 4, IČO: 47114321
- **RBP, zdravotní pojišťovna,**
se sídlem Michálkovická 967/108, 710 00 Ostrava, IČO: 47673036
- **Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky,**
se sídlem Drahobejlova 1404/4, 190 00 Praha 9, IČO: 47114975
- **Zaměstnanecká pojišťovna Škoda,**
se sídlem Husova 302, 293 01 Mladá Boleslav, IČO: 46354182
- **Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra České republiky,**
se sídlem Vinohradská 2577/178, 130 00 Praha 3, IČO: 47114304

všichni výše uvedení společně zastoupeni Svazem zdravotních pojišťoven ČR, z. s.,
se sídlem náměstí Winstona Churchilla 1800/2, 130 00 Praha 3, IČO: 63830515
(dále jen „ZPOJ“)

- **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky,**
se sídlem Orlická 4/2020, 130 00 Praha 3, IČO: 41197518
(dále jen „VZP“)
- **Egis Pharmaceuticals PLC,**
se sídlem Keresztúri út. 30-38, 1106 Budapest, Maďarská republika, ev. č.: HU10686506
zastoupena: **Ing. Alena Reinholdová,** Barunčina 1855/44, 143 00 Praha 4 - Modřany

r o z h o d l o o odvolání účastníka řízení **Egis Pharmaceuticals PLC**, se sídlem Keresztúri út. 30-38, 1106 Budapest, Maďarská republika, ev. č.: HU10686506, zastoupeného: **Ing. Alenou Reinholdovou**, Barunčina 1855/44, 143 00 Praha 4 – Modřany (dále jen „odvolatel“ nebo „Egis“)

proti usnesení Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále jen „Ústav“) ze dne 9. 12. 2025, sp. zn. SUKLS510663/2025, č. j. sukl512681/2025, o prodloužení lhůty pro navrhování důkazů a činění jiných návrhů (dále jen „napadené usnesení“), vydanému v řízení o změně výše a podmínek úhrady ze zdravotního pojištění léčivých přípravků:

kód Ústavu:	název:	doplňek názvu:
0197056	BIGITAL	5MG/5MG TBL NOB 30
0197058	BIGITAL	5MG/5MG TBL NOB 90
0197060	BIGITAL	5MG/10MG TBL NOB 30
0197062	BIGITAL	5MG/10MG TBL NOB 90
0197064	BIGITAL	10MG/5MG TBL NOB 30
0197066	BIGITAL	10MG/5MG TBL NOB 90
0197068	BIGITAL	10MG/10MG TBL NOB 30
0197070	BIGITAL	10MG/10MG TBL NOB 90

(dále také jen „předmětné přípravky“)

t a k t o:

Podle § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání zamítá a napadené usnesení se potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Ministerstvo zdravotnictví (dále jen „odvolací orgán“ nebo „ministerstvo“) zjistilo z obsahu spisu následující.

Dne 8. 12. 2025 obdržel Ústav žádost účastníků řízení ZPOJ (dále také jen „žadatelé“) o změnu výše a podmínek úhrady ze zdravotního pojištění předmětných léčivých přípravků

(dále také jen „žádost“). Tím bylo zahájeno správní řízení vedené Ústavem pod sp. zn. SUKLS510663/2025 (dále jen „předmětné správní řízení“).

Ústav vydal v předmětném správním řízení, vedeném dle zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon č. 48/1997 Sb.“ nebo „zákon o veřejném zdravotním pojištění“), dne 9. 12. 2025 napadené usnesení, ve kterém rozhodl tak, že účastníkům řízení Egis a VZP prodloužil lhůtu pro navrhování důkazů a činění jiných návrhů dle § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. do 24. 12. 2025.

II. Odvolání

Dne 22. 12. 2025 obdržel Ústav proti napadenému usnesení elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem **odvolání**. Odvolání bylo podáno včas. Odvolatel napadá napadené usnesení v celém jeho rozsahu a domáhá se jeho změny tak, že

„Usnesení Státního ústavu pro kontrolu léčiv č. j. sukl512681/2025 ze dne 9. prosince 2025 se mění tak, že účastníků řízení

Egis Pharmaceuticals PLC, se sídlem Kéresztúri 30-38, H-1106 Budapest, Maďarská republika, registrační č. 01-10-041762

Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, se sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha 3, IČO: 41197518

se lhůta podle první věty § 39g odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění k navrhování důkazů a činění jiných návrhů prodlužuje do uplynutí 10 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.“

Odvolatel je držitelem rozhodnutí o registraci předmětných léčivých přípravků.

Dne 11. 2. 2026 bylo ministerstvu doručeno **vyjádření odvolatele** ke stanovisku Ústavu k odvolání proti napadenému usnesení.

Odvolatel ve svém vyjádření líčí, že odvolání proti napadenému usnesení podal mimo jiné z důvodu, že se při přípravě svého podání podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. opakovaně nemohl z důvodů na straně Ústavu seznámit s obsahem spisu. Nedostupnost spisu ve dnech 20. a 21. 12. 2025 mají prokazovat přiložené výtisky z obrazovky. Odvolatel uvádí, že nemohl předvídat rozsah, resp. časové trvání problému, takže si neopatřil výtisk obrazovky při každém z pokusů. Odvolatel dále cituje vyjádření Ústavu z jeho stanoviska k odvolání: *„K namítaným technickým komplikacím Odvolatele Ústav pouze upozorňuje, že pokud mu skutečně bránily v přípravě jeho vyjádření, řešením bylo informovat o této skutečnosti Ústav v době, kdy nastaly a požádat ho o prodloužení lhůty. Nelze akceptovat postup, kdy Odvolatel na technické potíže neupozorní, načež podá s tímto důvodem (námitkou) odvolání proti usnesení o prodloužení lhůty, že v průběhu lhůty nemohl nahlížet do spisu, navíc v situaci, kdy celá stanovená lhůta ani neuplynula. Ústav nemůže odhlédnout ani od faktu, že Odvolatel je jediným z účastníků, který technické problémy se spisovou dokumentací Ústavu zaznamenává opakovaně, napříč úhradovými*

řízeními. Skutečnost, že taková plošná překážka brání z širokého okruhu účastníků vyjádřit se včas specificky pouze Odvolateli, nasvědčuje ve spojení s dalšími okolnostmi řízení potenciální účelovosti této námítky. Ústav nezaznamenal v uvedeném období žádné technické problémy s přístupností spisů (předmětného správního řízení, ani řízení jiných), a to vlastním šetřením, ani na základě podnětů účastníků.“

K tvrzení Ústavu ohledně prodloužení lhůty do 24. 12. 2025 odvolatel podotýká, že poslední den lhůty na 24. 12. 2025 nepřípadl, ale byl na tento den záměrně určen. Na takovou situaci dle mínění odvolatele zřejmě úprava odsunující poslední den lhůty na následující pracovní den nedopadá, když dopadá jen na lhůty, jejichž poslední den na sobotu, neděli nebo svátek „případl“, typicky v důsledku určení lhůty podle počtu dní a jejího běhu od doručení či jiného okamžiku, který není předem znám. Bez určitého prvku nejistoty v tom, jak poslední den na sobotu, neděli nebo svátek vyšel, nelze pohledem odvolatele o „případnutí“ hovořit.

Odvolatel se pozastavuje nad tím, jak je možné, že lhůta byla napadeným usnesením prodloužena právě do 24. 12. 2025, pokud Ústav, jak tvrdí, záměrně nestanovil poslední den lhůty na 24. 12. 2025. Úřední osoby Ústavu stejně jako každý jiný v České republice ví, že 24. 12. 2025 je státním svátkem. Tyto úřední osoby, a potažmo Ústav tedy buď lhůtu prodloužily záměrně tak, aby jejím posledním dnem byl 24. 12. 2025, nebo bylo napadené usnesení vygenerováno nějakým software používaným Ústavem bez zásahu úřední osoby. Správní řád přitom žádné generování rozhodnutí správního orgánu bez zásahu úřední osoby nezná, stejně jako používání nástrojů umělé inteligence apod. při výkonu působnosti správního orgánu.

K tvrzení Ústavu stran technických problémů odvolatel upozorňuje, že sám Ústav se zpožděním tyto problémy přiznává - viz oznámení o možných výpadcích služeb Verso a přístupu DSŘ umístěné na internetových stránkách Ústavu: <https://sukl.gov.cz/ceny-a-uhrady-leciv/aktuality-pro-ucastniky/oznameni-o-moznych-vypadcich-sluzeb-verso-a-pristupu-dsr/>. V oznámení očima odvolatele nápadně absentuje časový údaj, odkdy k výpadkům dochází. Odvolatel z toho dovozuje, že Ústav buď touto zásadní informací nedisponuje a nemá o fungování jeho systému přehled, nebo údaj není zmíněn záměrně s cílem zakrýt rozsah problému. To ve spojení s povýtce obecným odůvodněním s odkazem na „nepředvídané technické potíže na straně externího dodavatele“ samozřejmě indikuje, že se tyto potíže, byť případně v menším rozsahu, vyskytovaly již dříve. Ostatně Ústav nijak účastníkem doloženou nepřístupnost spisu jinak (než jím samotným zmiňovanými výpadky) nevysvětlil. Přitom vzhledem k doložení nepřístupnosti ve spojení s přiznáním technických obtíží samotným Ústavem by musel Ústav přístupnost spisu prokázat, pokud ji chce tvrdit. Nadto jediným možným jiným (než zmiňované výpadky) vysvětlením je záměrné zablokování přístupu do spisu, čemuž by ostatně nasvědčoval text hlášení chyby, podle něhož je spis uzavřen. Takový postup Ústavu by však byl z hlediska zásahu do práv odvolatele podstatně závažnější než technický problém na straně externího dodavatele Ústavu.

K tvrzení Ústavu ohledně postupu odvolatele odvolatel připomíná, že nepřístupnost elektronického spisu zaznamenal 20. a 21. 12. 2025. Vzhledem k tomu, že konec lhůty byl Ústavem určen na 24. 12. 2025, považuje odvolatel za zcela legitimní, že podáním z 22. 12. 2025 podal proti napadenému usnesení odvolání. Odvolatel si klade otázku,

co jiného měl v dané situaci dělat. Pouze Ústav upozornit na nepřístupnost elektronického spisu a doufat, že Ústav spis zpřístupní tak, že se odvolatel bude moci se spisovým materiálem seznámit a podání připravit, to vše před koncem lhůty, ze které zbývaly dva pracovní dny 22. a 23. 12. 2025 (nebo možná i 29. 12. 2025)? Rychlost reakce Ústavu na případné upozornění nemohl odvolatel nijak předvídat ani ovlivnit. S ohledem na období před vánočními svátky odvolatel nemohl očekávat, že Ústav spis zpřístupní ihned po obdržení upozornění. Na čekání, zda a kdy Ústav spis zpřístupní, tak odvolatel neměl čas, a proto považoval za zcela legitimní, že namísto spoléhání se na součinnost Ústavu uplatnil opravný prostředek, jehož podání měl na rozdíl od součinnosti Ústavu pod vlastní kontrolou.

Dále se odvolatel ohrazuje proti tvrzení, že technické problémy namítá napříč řízeními. Odvolatel si klade otázku, proč Ústav neuvedl, v jakých dalších řízeních tak měl odvolatel učinit. Odvolatel podotýká, že Ústav jej z údajného namítání technických problémů obviňuje bezdůvodně a cituje ze stanoviska Ústavu k odvolání proti usnesení č. j. sukl504360/2025 ze dne 4. 12. 2025: *„Nelze akceptovat postup, kdy Odvolatel dobrovolně nechá lhůtu uplynout, načež podá s tímto důvodem (námitkou), že v průběhu lhůty nemohl nahlížet do spisu, odvolání proti usnesení o prodloužení lhůty. Přitom lhůta v tyto dny ani neběžela. Ústav nemůže odhlédnout ani od faktu, že Odvolatel je jediným z účastníků, který technické problémy se spisovou dokumentací Ústavu zaznamenává opakovaně, napříč řízeními. Skutečnost, že taková plošná překážka brání z širokého okruhu účastníků vyjádřit se včas specificky pouze Odvolateli, nasvědčuje ve spojení s dalšími okolnostmi řízení potenciální účelovosti této námítky.“* Odvolatel přitom v daném odvolání žádné technické problémy nenamítal. Ústav však kopíruje text stanoviska podaného v projednávané věci do stanovisek k jiným odvoláním podaným v jiných řízeních. Odvolatele tak ve stanoviscích k různým odvoláním opakovaně bezdůvodně obviňuje z argumentace, která je ve skutečnosti obsažena jen v jediném odvolání. Jediné, co se napříč řízeními ve skutečnosti opakuje, tak je jeden text kopírovaný Ústavem do stanovisek k různým obsahově odlišným odvoláním.

Odvolatel dále odmítá výtku Ústavu, že odvolatel nepožádal o prodloužení lhůty a připomíná, že Ústav se věcně zabývá jen žádostmi o prodloužení lhůty podanými s předstihem před koncem lhůty. Také ve zmíněném oznámení o možných výpadech služeb Verso a přístupu DSŘ uvádí: *„Žádost je nutné podat s dostatečným předstihem.“* Tento požadavek je v přímém rozporu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek č. j. 10 As 46/2015-43 ze dne 14. 1. 2016), podle které postačí žádost o prodloužení lhůty podat i v poslední den lhůty, jelikož lhůtu lze prodloužit i po jejím uplynutí. Naopak požadováním podání žádosti s „dostatečným předstihem“ se do rozhodování o prodloužení lhůty vnáší zásadní a povýtce nežádoucí prvek svévolnosti. Je-li akceptováno podání žádosti o prodloužení lhůty v poslední den této lhůty, účastník řízení ví, kdy má žádost podat, aby se jí správní orgán věcně zabýval. Naopak v případě požadování podání žádosti o prodloužení lhůty s „dostatečným předstihem“ před koncem této lhůty účastník řízení předem neví, kdy ještě může žádost podat, aby se jí správní orgán věcně zabýval. O tom, že předstih, s nímž žádost podal, nebyl dostatečný a žádost byla podána pozdě, se dozví až z usnesení (či v případě Ústavu jiného úkonu) o zamítnutí žádosti, kdy již nemůže zvolit jiný postup, včetně podání odvolání proti usnesení o stanovení či prodloužení lhůty. Nikde, ani v žádné veřejně dostupné metodice Ústavu, není stanoveno, jaký předstih je dostatečný

nebo jak se v konkrétním případě dostatečný předstih určí. Jednou tedy bude předstih o určitém počtu dnů dostatečný a podruhé nikoli. Odvolatel je toho názoru, že pokud Ústav při rozhodování o žádostech o prodloužení lhůty postupuje nezákonně, nelze po účastnících řízení podávání takových žádostí namísto využití jiného prostředku k ochraně jejich práv požadovat.

Odvolatel upozorňuje, že Ústav žádosti o prodloužení lhůty zamítá úkonem, který nepovažuje za usnesení, takže se proti němu nelze nijak bránit. Pokud účastník řízení proti tomuto z materiálního hlediska usnesení podá odvolání, Ústav toto odvolání pouze založí do spisu, aniž by se jím jakkoli zabýval. Absenci možné obrany proti tomuto úkonu bohužel odpovídá i rozhodování Ústavu o žádostech o prodloužení lhůty, které jsou paušálně zamítány bez relevantních důvodů.

Vzhledem k tomu, že v důsledku nezákonného postupu Ústavu účastníci řízení neví, kdy ještě mohou žádost o prodloužení lhůty podat, aby se jí Ústav věcně zabýval a proti nevyhovění žádosti se nelze bránit, což vede k paušálnímu zamítání žádostí, nelze podle odvolatele po účastnících řízení využití možnosti takovou žádost podat vyžadovat. Účastník řízení je oprávněn zvolit postup, který je efektivní a kterým nejlépe ochrání svá práva a zájmy, aniž by předtím musel využívat neefektivní postupy. V případě lhůty stanovené nebo nedostatečně prodloužené usnesením Ústavu je tedy zcela legitimní podat proti tomuto usnesení odvolání namísto žádosti o prodloužení lhůty, míní odvolatel.

Odvolatel jako irelevantní odmítá tvrzení Ústavu, že účastník podal ve lhůtě několikastránkové podání. K přípravě tohoto podání totiž z písemností tohoto řízení potřeboval pouze vyrozumění o zahájení řízení (v jednom souboru s ním bylo obsaženo napadené usnesení) a podání žadatelů. Tyto písemnosti si ze spisu opatřil po doručení oznámení před zahájením přípravy podání a před zaznamenáním obtíží s přístupem do spisu. Výtisky obrazovky vložené do podání a zachycující obsah spisu se týkají spisu jiného řízení. V kontrastu s přístupností tohoto jiného spisu pak nepřístupnost předmětného spisu pohledem odvolatele indikuje záměrné znemožnění přístupu do něj namísto „pouhých“ potíží na straně externího dodavatele.

Odvolatel trvá na svém návrhu, aby ministerstvo změnilo napadené usnesení.

Ministerstvo na základě předloženého odvolání a spisové dokumentace Ústavu přezkoumalo napadené usnesení v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospělo k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

III.

Vypořádání odvolacích námitek

Odvolatel namítá, že napadené usnesení odporuje právním předpisům a je nesprávné.

Odvolatel popisuje, že podání žadatelů bylo Ústavu doručeno 8. 12. 2025. Navzdory jeho vadám tím bylo zahájeno předmětné řízení. Vyrozumění o zahájeném řízení bylo na úřední desce Ústavu vyvěšeno 9. 12. 2025. Podle § 39o zákona č. 48/1997 Sb. bylo

vyrozumění účastníkům řízení doručeno 15. 12. 2025, až v tomto okamžiku lze dle odvolatele předpokládat, že se s ním účastníci řízení seznámili, ledaže by Ústav tvrdil a prokázal, že se s ním seznámili dříve.

Odvolatel předpokládá, že někdy po zahájení řízení Ústav opatřil a do spisu vložil podklady pro určení úhrady léčivých přípravků BIGTAL. Zda se tak stalo, a kdy konkrétně, však není podle odvolatele zřejmé, jelikož Ústav elektronický spis znepřístupnil.

Dne 24. 12. 2025 má podle napadeného usnesení uplynout lhůta podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. k navrhování důkazů a činění jiných návrhů. Seznámení s podklady pro určení úhrady předmětných přípravků je klíčové pro rozhodnutí účastníků řízení, zda a jak své právo podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. využijí, míní odvolatel. Je z nich totiž zřejmé, jak bude Ústav při určení výše úhrady předmětných přípravků postupovat, takže lze tento postup posoudit, odhalit případné nedostatky a navrhnout důkazy potřebné k odstranění těchto nedostatků. Tyto podklady měli připravit již žadatelé a přiložit je k jejich podání, v němž měli uvést, jak k navrhovaným částkám dospěli. Vzhledem k tomu, že tak neučinili a Ústav to po nich v rámci odstranění vad žádosti nepožadoval a znepřístupnil elektronický spis, účastníci řízení ani dva dny před koncem lhůty pro navrhování důkazů a činění jiných návrhů neví, jaké podklady jsou ve spisu založeny a případně jaké další důkazy mají navrhnout.

Ústav konec lhůty podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. k navrhování důkazů a činění jiných návrhů stanovil na 24. 12. 2025, uvádí odvolatel. Podle § 2 zákona č. 245/2000 Sb., o státních svátcích, o ostatních svátcích, o významných dnech a o dnech pracovního klidu je ostatním svátkem mimo jiné 24. 12. – Štědrý den. Podle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu platí, že případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den. To neplatí, jde-li o lhůtu určenou podle hodin. Použití termínu „případnout“ naznačuje podle odvolatele určitý prvek nahodilosti typické pro lhůty definované jejich délkou, typicky ve dnech, a běžící typicky od doručení písemnosti. Např. běží-li lhůta pro podání odvolání od doručení rozhodnutí účastníkovi řízení, v okamžiku odeslání rozhodnutí správní orgán nemůže vědět, kdy k doručení, potažmo počátku běhu lhůty dojde. Ostatně v tomto případě ani nelze chtít po správním orgánu, aby například odeslání písemnosti nebo její vyvěšení na úřední desce, při němž doručení není závislé na účastníkovi řízení (na převzetí pošty, přihlášení do datové schránky), „načasoval“ tak, aby poslední den lhůty připadl na pracovní den, míní odvolatel. Očima odvolatele je však jiná situace, kdy správní orgán přímo stanoví lhůtu specifikovanou nikoli určitým počtem dnů, ale konkrétním datem, jakožto jejím posledním dnem, na sobotu neděli nebo svátek. V takovém případě nelze hovořit o připadnutí posledního dne lhůty na tento konkrétní den. Poslední den lhůty byl na tento den správním orgánem přímo stanoven. Správní orgán dobře ví, zda konkrétní den je sobotou, nedělí nebo svátkem. Pokud poslední den lhůty na tento den stanoví, činí tak vědomě a záměrně, jakákoli nahodilost je vyloučena. Takže § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu na tuto lhůtu (její konec) zřejmě aplikovat nelze, míní odvolatel.

Takové stanovení lhůty je přitom podle odvolatele zjevně nesprávné. U lhůty delší než 5 kalendářních dnů musí některý její den připadnout na sobotu, neděli či svátek. Účastníci

řízení tak musí úkon, pro jehož učinění je lhůta stanovena, připravovat i v tento den, nebo nebudou mít na přípravu úkonu celou délku lhůty. Nicméně poslední den lhůty má v tomto ohledu specifické postavení. Odvolatel dodává, že účastníci řízení většinou činí úkon v posledních dnech lhůty. Kdyby zákonodárce předpokládal, že úkon lze učinit během např. tří dnů, nestanovil by pro jeho učinění lhůtu 15 dnů. Naopak předpokládá, že účastník řízení lhůtu využije k přípravě úkonu v celém jejím rozsahu a takto připravený úkon učiní / odešle v samotném závěru lhůty. Očima odvolatele to vyplývá i z § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, kdy je lhůta *de facto* prodlužována jen v případě, kdy její poslední den, tedy den, kdy se učinění úkonu jeví jako nepravděpodobnější, připadne na den, kdy účastník řízení pravděpodobně nebude moci úkon učinit.

Odvolatel soudí, že i kdyby bylo možné výraz „připadnout“ vykládat tak, že dopadá i na situace, kdy byl poslední den lhůty na sobotu, neděli či svátek přímo správním orgánem stanoven, stále by takové stanovení posledního dne bylo nesprávné. Účastník řízení totiž nemůže předvídat, jak bude správní orgán výraz „připadnout“ vykládat a který den bude podle názoru správního orgánu posledním dnem lhůty, kdy nejpozději musí účastník řízení určitý úkon v řízení učinit. Ústav podle odvolatele běžně výrazy obsažené ve správním řádu nebo v zákoně o veřejném zdravotním pojištění vykládá v neprospěch účastníků řízení. Účastníci řízení tak nemohou předpokládat, že v případě výrazu „připadnout“ podle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu učiní Ústav výjimku a bude toto ustanovení aplikovat i na případy, kdy konec lhůty sám přímo stanovil na sobotu, neděli či svátek, usuzuje odvolatel. Stanovení posledního dne lhůty k navrhování důkazů a činění důkazních návrhů na dny uvedené v § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu v předmětném řízení považuje odvolatel za ještě méně akceptovatelné. Očima odvolatele tím Ústav dává najevo, že účastníci řízení mají důkazní návrhy či jiné návrhy připravovat také v těchto dnech. Přitom přinejmenším po dva z těchto dnů v rámci této lhůty (20. a 21. 12. 2025) nebyl přístupný elektronický spis Ústavu (o nepřístupnosti „fyzického spisu“ v těchto dnech v prostorách Ústavu nemluvě) s tím, že tento spis je uzavřený. Odvolatel k tomu podotýká, že spis ostatně není přístupný i nadále, tedy ani v pracovní den 22. 12. 2025, a potažmo přinejmenším třetí den po sobě. Bez přístupu do elektronického spisu přitom účastníci řízení nemohou zjistit, jaké podklady již do něj byly vloženy a případně navrhnout opatření a provedení dalších důkazů. Ústav tak podle odvolatele účastníkům řízení nepřímě říká, aby důkazní či jiné návrhy připravovali i ve dnech, v nichž jim v přípravě těchto podání brání.

Odvolatel uzavírá, stanovení lhůty určením jejího posledního dne tak, že tento den je sobotou, nedělí nebo svátkem, je bez ohledu na výklad § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu nesprávné. Napadené usnesení, jímž Ústav stanovil poslední den lhůty podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. k navrhování důkazů a činění jiných návrhů na 24. 12. 2025, tedy ostatní svátek, je bez dalšího nesprávné.

Odvolatel líčí, že podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. jsou účastníci řízení oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy 15 dní od zahájení řízení. Je evidentní, že účelem ustanovení je dát účastníkům řízení prostor pro učinění příslušných návrhů. To mohou učinit jen v případě, že o zahájení řízení a běhu lhůty ví. Lhůta by tedy podle odvolatele měla z logiky věci běžet nejdříve od okamžiku, kdy se o jejím běhu účastníci

řízení dozvěděli, resp. mohli dozvědět. Začne-li běžet dříve, nemohou účastníci řízení celou lhůtu využít, dodává odvolatel.

Odvolatel dodává, že citované ustanovení platí pro všechna řízení o stanovení maximální ceny a řízení o stanovení výše a podmínek úhrady a další řízení, v nichž se použije právní úprava řízení o stanovení maximální ceny a řízení o stanovení výše a podmínek úhrady. Platí to bez ohledu na důvod zahájení řízení, tedy bez ohledu na to, zda bylo zahájeno na základě žádosti účastníka řízení, nebo Ústavem z moci úřední. Nicméně požadavek, že účastník řízení musí o zahájení řízení a běhu lhůty podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. vědět, resp. mít právně relevantní možnost vědět, v první den této lhůty, aby ji mohl celou využít, platí ve všech řízeních bez ohledu na důvod jejich zahájení. V praxi však tento požadavek podle odvolatele není naplněn.

Odvolatel popisuje, že podle § 44 odst. 1 správního řádu je řízení o žádosti zahájeno dne, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. V tomto okamžiku ovšem o dojití žádosti o zahájení řízení ví jen žadatel a správní orgán. Ostatní účastníci řízení se o podání žádosti a zahájení řízení dozví až v okamžiku, kdy jim je tato skutečnost ze strany správního orgánu oznámena. V případě řízení ve věcech regulace cen a úhrad léčivých přípravků se tak stane doručením vyrozumění o zahájení řízení podle § 39o zákona č. 48/1997 Sb., tedy pátým dnem po vyvěšení této písemnosti na elektronické úřední desce Ústavu. I kdyby Ústav tuto písemnost na své elektronické úřední desce vyvěsil hned v den, kdy mu žádost byla doručena, účastníci řízení se o ní dozví až pátý den lhůty podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. K výkonu svých procesních práv účastníků řízení navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy tak fakticky nemohou využít celou k tomu určenou lhůtu, ale i v tom pro ně nejlepším případě jen její dvě třetiny.

V případě řízení zahájeného Ústavem z moci úřední je situace odlišná a pro účastníky řízení příznivější, podotýká odvolatel. Podle § 39g odst. 7 zákona č. 48/1997 Sb. se v řízení o stanovení maximální ceny, v řízení o stanovení výše a podmínek úhrady, v hloubkové nebo zkrácené revizi, jakož i v řízení o změně nebo zrušení stanovené maximální ceny nebo stanovené výše a podmínek úhrady, použijí ustanovení o řízení s velkým počtem účastníků podle správního řádu. Podle § 144 odst. 2 správního řádu lze účastníky v řízení s velkým počtem účastníků o zahájení řízení uvědomit veřejnou vyhláškou. Řízení je zahájeno uplynutím lhůty stanovené ve veřejné vyhlášce. Lhůta nesmí být kratší než 15 dnů ode dne vyvěšení veřejné vyhlášky na úřední desce. Oznámení Ústavu je podle § 39o zákona č. 48/1997 Sb. doručeno pátým dnem po jeho vyvěšení na elektronické úřední desce. Řízení je zahájeno uplynutím lhůty v délce nejméně 15 dnů ode dne vyvěšení tohoto oznámení. Ústav sice oznámení bez jakékoli opory v zákoně z elektronické desky odstraňuje již po jeho doručení, nicméně k tomuto doručení dochází před zahájením řízení. Účastníci řízení tak mají právně relevantní možnost se o zahájení řízení dozvědět před jeho zahájením, od něž poběží lhůta podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. k navrhování důkazů a činění jiných návrhů. Účastníci řízení se tedy o zahájení řízení mohou dozvědět před zahájením běhu této lhůty a mohou ji celou využít k přípravě důkazních návrhů či jiných návrhů, líčí odvolatel.

V řízeních zahájených na žádost naopak pohledem odvolatele dochází k podstatnému faktickému zkrácení lhůty podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb., když se účastníci řízení o zahájení řízení a běhu lhůty dozvídají až v jejím průběhu. Nemohou ji tedy k uplatnění svých procesních práv využít v celém rozsahu, podotýká odvolatel.

Přitom z § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. ani z žádného jiného ustanovení zákona o veřejném zdravotním pojištění, správního řádu či jiného zákona nevyplyvá, že by se měl, byť jen faktický rozsah uplatnění práv účastníků řízení lišit podle toho, z jakého důvodu bylo řízení zahájeno. Zjevně nejde o záměr zákonodárce, ale o neuvědomění si všech souvislostí a rozdílů mezi řízením zahájeným na žádost a řízením zahájeným z moci úřední při formulaci věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb., dodává odvolatel. Například u lhůty podle věty druhé § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. pro vyjádření k podkladům rozhodnutí k žádnému takovému rozlišování nedochází. Lhůta běží od doručení sdělení Ústavu, takže není žádný rozdíl v možnosti jejího uplatnění účastníky řízení podle toho, z jakého důvodu bylo řízení zahájeno. Přitom lze předpokládat, že kdyby chtěl zákonodárce fakticky zkrátit v řízení zahájeném na žádost lhůtu (možnost jejího využití) podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb., zkrátit by obdobně v řízení zahájeném na žádost i lhůtu podle věty druhé tohoto ustanovení, uvažuje odvolatel. Ostatně toto zkrácení nevyplyvá přímo ze samotného § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb., ale až ve spojení s dalšími ustanoveními upravujícími zahájení řízení o žádosti a řízení zahájené z moci úřední.

Z výše uvedeného očima odvolatele vyplývá, že právní úprava lhůty pro navrhování důkazů a činění jiných návrhů ve spojení s právní úpravou zahájení řízení bezdůvodně a zjevně nezamýšleně diskriminuje účastníky řízení zahájeného na žádost s výjimkou žadatele.

Odvolatel poukazuje na to, že podle § 7 odst. 1 a 2 správního řádu mají dotčené osoby při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou. Tam, kde by rovnost dotčených osob mohla být ohrožena, správní orgán učiní opatření potřebná k jejímu zajištění. Není důvod, aby toto ustanovení bylo vykládáno a aplikováno jen na rovnost účastníků jednoho řízení. Dochází-li k nedůvodnému rozlišování při uplatňování práv mezi účastníky různých řízení, je třeba podle tohoto ustanovení zjednat nápravu.

Podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. může Ústav lhůtu pro navrhování důkazů a činění jiných návrhů usnesením prodloužit. V některých případech, kdy dochází k doručení vyrozumění o řízení zahájeném na žádost s odstupem od jeho zahájení, tak Ústav činí právě proto, že se účastníci řízení o zahájení řízení dozvěděli později a nemohli využít celou lhůtu. Ve skutečnosti ji ovšem nemohou v celém rozsahu využít v žádném řízení zahájeném na žádost, ledaže by vyrozumění o zahájeném řízení bylo na elektronické úřední desce Ústavu vyvěšeno hned v den doručení žádosti Ústavu a účastník řízení se s vyrozuměním rovněž hned tento den seznámil, usuzuje odvolatel. Pravděpodobnost, že k tomu dojde, je značně malá, zejména když Ústav písemnosti na svoji elektronickou úřední desku umísťuje vždy až ve večerních hodinách dne, který je na nich jako den zveřejnění uveden.

Zejména však nelze předpokládat, že se účastník řízení s písemností seznámí hned v den jejího vyvěšení, resp. kdykoliv před jejím doručením, míní odvolatel. Předpokládat lze pouze seznámení se účastníka s písemností v den jejího doručení, resp. v den nástupu fikce jejího doručení, tedy až pátý den po jejím vyvěšení na elektronické úřední desce Ústavu. Pokud by chtěl Ústav vycházet z toho, že se účastník řízení s písemností seznámil dříve, musel by Ústav prokázat, že k takovému seznámení skutečně došlo.

Diskriminaci účastníků řízení o žádosti odvolatel názorně ukazuje na předmětném řízení. Vyrozumění o jeho zahájení bylo účastníkům řízení doručeno 15. 12. 2025. Poslední den 15denní lhůty k navrhování důkazů a činění jiných návrhů byl Ústavem stanoven na 24. 12. 2025. Účastníci řízení tak budou mít po doručení vyrozumění, a potažmo od zjištění, že řízení probíhá a oni jsou jeho účastníky, jen 9 dnů na přípravu důkazních návrhů. Lhůta přitom podle zákona činí 15 dnů. Žadatelé se ve svém podání dovolávají řízení vedených Ústavem pod sp. zn. SUKLS188335/2017 a SUKLS44526/2022. Obě tato řízení byla zahájena z moci úřední. Oznámení o zahájení řízení sp. zn. SUKLS188335/2017 bylo na elektronické úřední desce Ústavu vyvěšeno 2. 8. 2017. Lhůta pro zahájení řízení ve smyslu § 144 odst. 2 správního řádu stanovena nebyla, nicméně v oznámení bylo toto ustanovení citováno a Ústav předpokládal lhůtu odpovídající minimální délce tímto ustanovením stanovené, tedy lhůtu 15 dnů. Oznámení o zahájení řízení bylo účastníkům řízení doručeno 7. 8. 2017. Řízení bylo zahájeno a lhůta podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. k navrhování důkazů a činění jiných návrhů začala běžet 17. 8. 2017. Oznámení o zahájení řízení sp. zn. SUKLS188335/2017 bylo na elektronické úřední desce Ústavu vyvěšeno 4. 3. 2022. Lhůta pro zahájení řízení ve smyslu § 144 odst. 2 správního řádu stanovena nebyla, nicméně v oznámení bylo toto ustanovení citováno a Ústav předpokládal lhůtu odpovídající minimální délce tímto ustanovením stanovené, tedy lhůtu 15 dnů. Oznámení o zahájení řízení bylo účastníkům řízení doručeno 9. 3. 2022. Řízení bylo zahájeno a lhůta podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. k navrhování důkazů a činění jiných návrhů začala běžet 21. 3. 2022. Odvolatel podotýká, že účastníci výše uvedených řízení mohli využít celou lhůtu podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. k přípravě jejich důkazních či jiných návrhů. Naopak odvolatel v řízení o projednávané věci stejnou možnost nemá, přestože rozhodnutí vydaná ve výše uvedených řízeních se mají v řízení o projednávané věci použít.

Odvolatel namítá, že Ústav by měl lhůtu podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. pro navrhování důkazů a činění jiných návrhů v každém řízení zahájeném na žádost ostatním účastníkům řízení (kromě žadatele) prodloužit tak, aby skončila nejdříve 15. den po doručení vyrozumění o zahájeném řízení. To Ústav v předmětném řízení neučinil, když lhůtu prodloužil jen do 24. 12. 2025, ačkoli 15. den po doručení vyrozumění o zahájeném řízení (15. 12. 2025) připadá až na 30. 12. 2025.

Odvolatel dodává, že výše uvedené platí v každém řízení zahájeném na základě žádosti, v němž se aplikuje věta první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. Nejde však o jediný pravidelně nastávající důvod prodloužení lhůty podle tohoto ustanovení.

Odvolatel popisuje, že v řízení zahájeném Ústavem z moci úřední Ústav do spisu spolu s oznámením o zahájení řízení vkládá návrh hodnotící zprávy a podklady, z nichž si mohou účastníci řízení vytvořit dostatečný „obrázek“, jak Ústav zamýšlí v řízení postupovat, včetně nové úhrady a postup při jejím určení. Na základě zhodnocení tohoto zamýšleného postupu mohou účastníci řízení identifikovat další důkazy, které by měly být provedeny a navrhnout je, případně učinit i další návrhy. Vzhledem k tomu, že řízení je zahájeno uplynutím 15 dnů od vyvěšení oznámení o zahájení tohoto řízení na elektronické úřední desce, podklady jsou do spisu vloženy spolu s vyvěšením oznámení o zahájení řízení a k doručení oznámení o zahájení řízení dochází uplynutím 5 dnů od jeho vyvěšení, účastníci řízení se mohou o zahájení řízení dozvědět a s podklady se seznámit před jeho zahájením. Mohou tedy využít k přípravě důkazních či jiných návrhů celou lhůtu běžící od zahájení řízení. Tuto skutečnost odvolatel opět demonstruje na žadateli zmiňovaných řízeních vedených Ústavem pod sp. zn. SUKLS188335/2017 a SUKLS44526/2022. Současně s vyvěšením oznámení o zahájení řízení sp. zn. SUKLS188335/2017 a rovněž i řízení sp. zn. SUKLS44526/2022 na elektronické úřední desce Ústavu byl do spisu vložen návrh hodnotící zprávy, v něm uvedené dokumenty a další podklady. V okamžiku doručení oznámení o zahájení řízení, a i následně v okamžiku zahájení řízení, tak mohli účastníci řízení podklady prostudovat a případně připravit své důkazní návrhy či jiné návrhy.

Odvolatel usuzuje, že v řízení o žádosti by podklady, z nichž si mohou účastníci řízení učinit „obrázek“, jak má být určena nová úhrada léčivých přípravků apod., měl žadatel přiložit k žádosti. Do spisu by tedy byly vloženy spolu s žádostí a účastníci řízení by se s nimi mohli seznámit ihned po doručení vyrozumění o zahájeném řízení, předpokládá odvolatel. Prodloužení lhůty podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. analyzované odvolatelem výše by pak bylo pohledem odvolatele dostatečné.

V předmětném řízení však k podání žadatelů žádné podklady přiloženy nebyly, podotýká odvolatel. Stejná je situace v prakticky každém řízení o žádosti zdravotních pojišťoven. Odvolatel neví, zda tyto podklady opatřil Ústav a vložil do spisu, jak to činí v jiných řízeních, jelikož Ústav spis zneprístupnil. Odvolatel předpokládá, že i kdyby Ústav podklady sám opatřil a do spisu vložil, neučinil by tak v den obdržení podání žadatelů. O zahájení řízení a potřebě podkladů se Ústav dozvěděl až z tohoto podání, jehož doručením bylo řízení zahájeno. To však nic nemění na tom, že v důsledku nepřiložení podkladů k žádosti se s nimi účastníci řízení budou moci seznámit až po zahájení řízení (a navíc až po zpřístupnění spisu). Přitom právě na základě těchto podkladů se účastníci řízení mohou rozhodnout, zda nějaké důkazní návrhy učiní a jaké důkazy případně navrhnou.

Odvolatel míní, že s ohledem na výše uvedené by měl Ústav v každém řízení o žádosti postupovat tak, že určí 15. den po doručení vyrozumění o zahájeném řízení a 15. den po vložení podkladů podávajících informaci o postupu při stanovení nové výše a podmínek úhrady léčivých přípravků do elektronického spisu. Následně by měl usnesením podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. lhůtu prodloužit do pozdějšího z těchto dnů.

Konkrétně v předmětném řízení však podle odvolatele musí být lhůta prodloužena tak, aby začala běžet až po zpřístupnění spisu. Teprve poté se účastníci řízení budou moci

dozvědět, jaké podklady již byly opatřeny, tyto podklady posoudit a rozhodnout se, zda navrhnout provedení dalších důkazů, či nikoli.

Odvolatel líčí, že podle § 6 odst. 2 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Správní orgán opatřuje podklady přednostně s využitím úřední evidence, do níž má přístup. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Ústav podklady rozhodnutí pro určení úhrady léčivých přípravků BIGITAL, které měly být přiloženy k podání žadatelů, opatřil nebo opatří, míní odvolatel. Jinak by vzhledem k jejich nepřiložení k podání žadatelů neměl na základě čeho rozhodnout. Po ostatních účastnících řízení nelze požadovat, aby je sami jako důkazy ve lhůtě podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. navrhovali. S ohledem na postup Ústavu v jiných řízeních lze podle názoru odvolatele předpokládat, že Ústav podklady již opatřil, nebo tak učiní v nejbližší době.

Odvolatel uzavírá, že nejdříve tedy musí být podklady opatřeny a vloženy do spisu a tento spis musí být účastníkům řízení zpřístupněn. Teprve od okamžiku, kdy účastníci řízení budou mít reálnou možnost se s podklady seznámit, posoudit je a rozhodnout se, zda budou navrhovat další důkazy, by měla lhůta podle § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. k navrhování důkazů a činění jiných návrhů běžet. Vzhledem k tomu, že její běh byl automaticky spuštěn doručením podání žadatelů (byť samozřejmě se nabízí i výklad, že ke spuštění běhu lhůty dojde jen doručením bezvadné žádosti, nebo odstraněním vad žádosti, uvažuje odvolatel), musí být lhůta prodloužena tak, aby skončila, jako kdyby začala běžet až od zpřístupnění spisu obsahujícího podklady pro určení úhrady léčivých přípravků BIGITAL. Ústav tedy měl lhůtu podle věty první § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. pro navrhování důkazů a činění jiných návrhů v předmětném řízení prodloužit tak, aby skončila nejdříve 15. den po zpřístupnění elektronického spisu obsahujícího podklady podávající informaci o postupu při stanovení nové výše úhrady léčivých přípravků BIGITAL, případně nejdříve 15. den po vložení podkladů podávajících informaci o postupu při stanovení nové výše úhrady léčivých přípravků BIGITAL do již zpřístupněného elektronického spisu.

Odvolací orgán k tomu uvádí následující.

Úvodem odvolací orgán předesílá, že předmětem přezkumu v tomto odvolacím řízení je pouze přezkum napadeného procesního usnesení o prodloužení lhůty pro navrhování důkazů a činění jiných návrhů a okolností relevantních pro jeho vydání. Odvolací orgán se nebude blíže zabývat hmotněprávními otázkami týkajícími se věci samé ani odvolatelem zmiňovaným postupem Ústavu při vyřizování žádostí o prodloužení lhůty, jelikož to není předmětem tohoto odvolacího řízení.

Podstatou napadeného usnesení je prodloužení lhůty pro navrhování důkazů a činění jiných návrhů, ke kterému Ústav přistoupil s ohledem na okolnost, že ačkoli předmětné správní řízení bylo zahájeno již doručením žádosti dne 8. 12. 2025, vyrozumění o zahájení předmětného správního řízení bylo Ústavem vydáno až následně dne 9. 12. 2025.

Odvolacímu orgánu je z úřední činnosti známo, že tímto způsobem Ústav v řízeních zahájených na základě žádosti postupuje běžně.

Dle § 39g odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb. platí, že *„Účastníci řízení jsou oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy 15 dní od zahájení řízení; tuto lhůtu Ústav může usnesením prodloužit.“* V předmětném správním řízení by bez dalšího lhůta uplynula dne 23. 12. 2025. Ústav v souladu s citovaným ustanovením lhůtu napadeným usnesením prodloužil do 24. 12. 2025.

Odvolací orgán musí v této souvislosti zásadně odmítnout polemiku odvolatele ohledně konce lhůty stanovené napadeným usnesením na 24. 12. 2025, kdy odvolatel předeseílá, že na takto stanovenou lhůtu nelze aplikovat § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle kterého platí, že *„Pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou podle hodin.“* V předmětném případě se prokazatelně nejedná o lhůtu stanovenou podle hodin. Ministerstvo tak nespatřuje žádný racionální důvod, proč by se citované ustanovení správního řádu na lhůtu stanovenou Ústavem do 24. 12. 2025 nemělo aplikovat. Odvolací orgán trvá na tom, že lhůta pro navrhování důkazů a činění jiných návrhů by v daném případě zůstala zachována, pokud by účastník řízení učinil daný úkon nejbližší následující pracovní den, tj. 29. 12. 2025. Tento výklad je rovněž ve prospěch práv účastníků řízení.

Odvolací orgán dále dodává, že odvolatel je zkušeným účastníkem celé řady správních řízení vedených Ústavem podle části šesté zákona č. 48/1997 Sb. a díky tomu by mu mělo být známo, že Ústav při prodlužování lhůty pro navrhování důkazů a činění jiných návrhů postupuje ve správních řízeních běžně tak, že tuto lhůtu prodlužuje do konkrétního data bez ohledu na to, zda se jedná o sobotu, neděli nebo svátek, a to tak, aby ostatní účastníci (kromě žadatele) měli zachovánu totožnou délku lhůty jako žadatel. Odvolacímu orgánu je z úřední činnosti rovněž známo, že Ústav v těchto případech na konec lhůty běžně aplikuje § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, což by mělo být známo i odvolateli. Odvolací orgán tak neshledal žádný důvod pro odvolatelem nastíněnou obavu (či nejistotu odvolatele), že by v předmětném případě Ústav nemusel § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu na předmětnou lhůtu aplikovat.

Ohledně odvolatelem namítaného znepřístupnění předmětného spisu je odvolací orgán přesvědčen, že pokud technické komplikace skutečně odvolateli bránily v přípravě jeho důkazních návrhů, řešením bylo informovat o této skutečnosti Ústav a požádat ho o prodloužení lhůty, a to v dostatečném časovém předstihu před jejím uplynutím. To odvolatel neučinil a pouze podal odvolání proti napadenému usnesení. Takový postup ministerstvo nemůže akceptovat, jelikož je toho názoru, že odvolateli v zásadě nic nebránilo včas Ústav na technické komplikace upozornit a požádat o další prodloužení lhůty. Dále odvolací orgán dodává, že namítané několikadenní znepřístupnění a tím i znemožnění nahlížení do předmětného spisu, které odvolatel dokládá snímkem obrazovky internetových stránek Ústavu, není možné relevantně ověřit. Ze snímku totiž není patrné, kdy k této události došlo, jak dlouho trvala, či dokonce ani zda se jedná skutečně o stránky spisové

dokumentace Ústavu (ač odvolací orgán bez dalšího nemá důvod k pochybnostem o tom, že snímek z těchto stránek skutečně pochází).

Co se týče přezkumu napadeného usnesení, odvolací orgán neshledal, že by lhůtou stanovenou v tomto procesním aktu nebyl odvolateli poskytnut dostatek prostoru pro to, aby navrhl v předmětném řízení důkazy nebo učinil jiné návrhy. Tento fakt ostatně potvrzuje skutečnost, že odvolatel se k zahájenému řízení vyjádřil a namítal konkrétní vady žádosti o zahájení předmětného řízení ve svém podání ze dne 22. 12. 2025, jehož součástí je zároveň i jeho odvolání proti napadenému usnesení. Z toho, že odvolatel v uvedeném podání zcela konkrétně namítá jak formální, tak obsahové nedostatky žádosti o zahájení předmětného řízení, je podle odvolacího orgánu zřejmé, že v průběhu stanovené lhůty pro navrhování důkazů měl odvolatel přístup do předmětného spisu a byl seznámen přinejmenším s obsahem žádosti o zahájení předmětného řízení, což ostatně odvolatel sám potvrzuje ve svém vyjádření ke stanovisku Ústavu k odvolání doručeném ministerstvu dne 11. 2. 2026. Odvolací orgán přitom v napadeném usnesení neshledává žádné zásadní vady, zejména ne takové, které by se podstatným způsobem dotkly odvolatelových práv či oprávněných zájmů.

Odvolatel namítá skutečnosti vážící se ke splnění podmínek pro zahájení předmětného správního řízení, zejména vady žádosti o zahájení předmětného řízení. Posouzení žádosti o zahájení řízení Ústavem a jeho závěr o tom, že žádost je způsobilá pro zahájení předmětného řízení, předmětem přezkumu v tomto odvolacím řízení není. Odvolací orgán v tuto chvíli nemůže žádným způsobem „napravit“ to, jak Ústav zhodnotil podanou žádost o zahájení řízení, včetně její úplnosti. Ministerstvo v tomto odvolacím řízení posuzuje pouze procesní krok, jímž Ústav v rámci vedení předmětného řízení omezil dobu, po kterou mohou účastníci řízení navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po datu zahájení řízení.

Součástí předmětné spisové dokumentace byla již od počátku řízení žádost žadatele o zahájení řízení o změně výše a podmínek úhrady ze zdravotního pojištění předmětných přípravků. Odvolatel si tak mohl učinit obrázek, k jakým skutečnostem by se mohl vyjadřovat.

Lhůta pro navrhování důkazů a činění jiných návrhů je s ohledem na délku správního řízení stanovena zákonem. Otázka přiměřenosti lhůty je věcí uvážení správního orgánu, které je limitováno zákonnými kritérii. Při určení lhůty musí správní orgán zvážit, zda stanovením lhůty nebude ohrožen účel řízení. Ministerstvo upozorňuje, že bez náležitého důvodu by nadměrné prodlužování lhůty pro navrhování důkazů a činění jiných návrhů, s ohledem na lhůtu pro vydání meritorního rozhodnutí nebylo vhodné. Ústav také v souladu se svou ustálenou rozhodovací praxí konzistentně lhůtu prodlužuje tak, aby všichni účastníci řízení měli možnost navrhovat důkazy a činit jiné návrhy v plné zákonné lhůtě 15 dní od vyrozumění o zahájení řízení. Nejinak tomu bylo i v případě předmětného správního řízení.

Okamžik založení dalších dokumentů do spisové dokumentace, na který ve svém odvolání poukazuje odvolatel, je pro běh lhůty nerozhodný, neboť daná lhůta není a priori lhůtou pro vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, nýbrž pro navrhování důkazů účastníky řízení.

Pokud se odvolatel domníval, že lhůta pro navrhování důkazů a činění jiných návrhů není v předmětném řízení dostatečná, nic mu nebránilo před uplynutím lhůty využít svého práva a požádat prostřednictvím odůvodněné žádosti o její prodloužení, což neučinil. Nadto může odvolací orgán na základě rozhodovací praxe konstatovat, že je mu známo, že Ústav standardně přihlíží ke všem relevantním skutečnostem a vyjádřením účastníků, o nichž se dozví, a to i mimo běh stanovených lhůt.

Odvolací orgán dále upozorňuje, že po shromáždění všech podkladů potřebných pro vydání meritorního rozhodnutí v předmětném řízení, vydá Ústav hodnotící zprávu, ukončí zjišťování podkladů pro rozhodnutí a všem účastníkům stanoví v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu lhůtu, ve které se mohou k těmto podkladům vyjádřit a případně je rozporovat.

Odvolací orgán po přezkoumání napadeného usnesení neshledal, že by prodloužení lhůty (oproti rozsahu, v jakém by jinak byla tato lhůta stanovena zákonem) působilo odvolateli újmu, ani že by odvolatel předešel takové skutečnosti, které by svědčily ve prospěch toho, že měl Ústav lhůtu za daných okolností prodloužit o více dní, resp. že by účastníci potřebovali k přípravě svých důkazních návrhů více času. Napadené usnesení pak odvolateli kupř. ani nijak neznemožnilo nadnesení jeho argumentace o tom, že žádost, jejímž podáním bylo zahájeno předmětné správní řízení, byla vadná, a to přímo v podání odvolatele ze dne 22. 12. 2025, jehož součástí je i odvolání proti napadenému usnesení.

Ministerstvo dodává, že prostor pro navrhování důkazů a činění jiných návrhů v téže lhůtě, jakou Ústav za tímto účelem standardně a dlouhodobě poskytuje všem subjektům v obdobném postavení, se odvolacímu orgánu i v předmětném případě jeví dostatečným. Ministerstvo neshledává v postupu Ústavu rozpor s právními předpisy, ani jej nepovažuje za nesprávný, vzhledem k tomu, že účastníci předmětného správního řízení měli k dispozici tytéž prostředky a možnosti, jaké mívají i všichni ostatní účastníci řízení před Ústavem v obdobných případech, a o kterých má ministerstvo za to, že spolupráci a součinnost účastníků s Ústavem v dostatečné míře umožňují.

Odvolací orgán nepokládá napadené usnesení za nezákonné ani nesprávné. Ústav lhůtu prodloužil shodným způsobem, jako to v obdobných případech činí pravidelně, a to ze zcela shodného důvodu, tj. aby účastníkům řízení kompenzoval čas, který uběhl od okamžiku zahájení řízení (podáním žádosti) do okamžiku vyrozumění účastníků. Jelikož se předmětné správní řízení na první pohled neodlišovalo od jiných podobných případů, ani v něm nevyšly najevo žádné skutečnosti odůvodňující prodloužení lhůty ve větším než obvyklém rozsahu, odvolací orgán v přístupu Ústavu nespatřuje žádné zjevné vady.

Odvolací orgán shledává námitky **nedůvodnými**.

IV.

Na základě všech výše uvedených skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 správního řádu dále odvolat.

OTISK ÚŘEDNÍHO RAZÍTKA

Mgr. Zdeňka Pešková

zástupkyně vedoucí oddělení zdravotnických prostředků
a cenové a úhradové regulace
podepsáno elektronicky